

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-8Sa/114/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020201648
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šmahovská
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1020201648.1

Uznesenie

Správny súd v Bratislave v právnej veci žalobcu 1/: #XXXXX A., B. C., so sídlom A. XXXX/XX, XXX XX D. E. F., IČO: XXXXXXXX a žalobcu 2/: G. H., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, bytom A. XXXX/XX, XXXXX D. E. F., proti žalovanému: Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Limbová 2, Bratislava, v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.
- II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia 1/ a 2/ sa podaním z 25. novembra 2020 doručeným Krajskému súdu v Bratislave dňa 25. novembra 2020, označeným ako žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy, domáhali, aby súd podľa § 250 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) uložil povinnosť v lehote 30 dní konať a rozhodnúť v konaniach o odvolaniach proti rozhodnutiam a opatreniam Úradu verejného zdravotníctva SR vydaným v súvislosti s COVID-19 od marca 2020 najmä pod sp. zn. B./ XXXX/XXXX, B., B.. Ďalej sa tiež domáhali, aby súd podľa § 250 ods. 1 SSP uložil v lehote 30 dní povinnosť konať a rozhodnúť v konaní o odvolaní a o pristúpení žalobcu do odvolacieho konania proti rozhodnutiu a opatreniu úradu verejného zdravotníctva SR vydaným v súvislosti s COVID-19 sp. zn. B..

2. Podanú žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy odôvodnili na tom základe, že sa domáhajú odstránenia dlhodobej nečinnosti Úradu verejného zdravotníctva SR (ďalej aj „ÚVZ SR“ alebo „úrad“) a Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej aj „MZ SR“), vo veci nezákonných rozhodnutí a opatrení vydaných ÚVZ SR ako prvostupňového orgánu od marca 2020, proti ktorým podala fyzická osoba G. H. ako občan odvolania v zmysle poučenia z rozhodnutí pod. č. B. ÚVZ SR, doručovaného verejnou vyhláškou. O odvolaniach nebolo rozhodnuté. Dňa 3. apríla 2020 19:03:05 žalobca v 1. rade pristúpil elektronickým podaním cez el. schránku do odvolacieho konania č. B. ÚVZ SR podaním doručeným ÚVZ SR, o odvolaní ani prípadnom ne/pripustení do konania nebolo doposiaľ rozhodnuté. Proti vydaným a nezákonným rozhodnutiam a opatreniam ÚVZ SR si žalobca v 1. rade dňa 3. apríla 2020 elektronicky podal odvolania, žiadal odvolací orgán všetky napadnuté opatrenia - rozhodnutia vydané ÚVZ SR pod relevantnými sp. zn. (okrem iných aj číslo: B. z 12. marca 2020, číslo: B. z 29. marca 2020) od 10. marca 2020 v súvislosti s COVID-19 minimálne ako predčasné, protiústavné, svojvoľné a riadne nezdôvodnené ihneď zrušiť. O odvolaniach nebolo rozhodnuté.

3. Poukázali na podnety a domáhanie sa odstránenia nečinnosti cez Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej „GP SR“) podľa § 48 ods. 1 a § 28 zákona o prokuratúre, ktorá podala Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky upozornenie sp. zn. VI/3 Gd 174/20/1000 z 22. septembra 2020 ohľadom postupu pri vydávaní opatrení pri ohrození verejného zdravia v čase vyhlásenej mimoriadnej situácie a v čase vyhláseného núdzového stavu. GP SR nečinnosť nevzhliadla, našla iné závažné

vady, a údajne nie je potrebné o odvolaniach nijak rozhodnúť. Oznámenie o výsledku podnetov priložili žalobcovia k žalobe.

4. S poukazom na čl. 41 Charty základných práv Európskej únie namietali, že nečinnosť vo veci odvolaniach a o prístupí do správnych konaní trvá, že nečinnosť neodstránila ani GP SR, naopak schvaľuje nečinnosť, odvolania boli podané riadne a včas, a že žalovaný je povinný rozhodnúť aj v prípade oneskorene podaného odvolania. Taktiež namietali, že žalovaný je povinný preskúmať napadnuté akty ÚVZ SR, aj keď ich ÚVZ SR nezákonne odmieta preskúmať autoremedúrou a nezákonne odmieta predložiť odvolaciemu orgánu. Prípadne, že správne orgány oboch stupňov sú povinné o podaniach konať a vyzvať na opravu a doplnenia, a nie ich nezákonne ignorovať. Tvrdili, že namietaná nečinnosť predstavuje aj nezákonný zásah do práva na prejednanie vecí v primeranej lehote a práva, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali záležitosti neustranne, spravodlivo a v primeranej lehote.

5. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe z 9. februára 2023 navrhol súdu žalobu zamietnuť. Namietol svoju pasívnu legitímáciu a to z dôvodu, že žalobcovia 1/ a 2/ nedoložili žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že by žalovaný bol v konaniach o odvolaniach, ktoré podali proti rozhodnutiam úradu o nariadení opatrení nečinný, teda, že by porušil povinnosti podľa zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007“) a zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a nekonal spôsobom ustanoveným týmito predpismi. Ustanovenie § 245 SSP jasne stanovuje pasívnu legitímáciu v konaniach o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Pasívnu legitímáciu žalovaného žalobcovia odôvodnili len povinnosťou konať, na základe svojich subjektívnych tvrdení, nepoukázali na žiadne ustanovenia zákona.

6. S poukazom na § 4 ods. 1 písm. c), § 59 ods. 1, § 59 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z. a § 57 ods. 1 a ods. 2 správneho poriadku žalovaný ďalej uviedol, že dňa 24. januára 2023 lustráciou v správe registratúry – spisovej službe žalovaného zistil, že úrad nepostúpil odvolania žalobcov proti rozhodnutiam o nariadení opatrení na ďalšie konanie podľa § 57 ods. 2 správneho poriadku – e-mail zo dňa 23. januára 2023, (ktorý priložil k vyjadreniu). Rovnako úrad nepostúpil na konanie podanie žalobcov, ktorým sa domáhali, aby úrad rozhodol o ich pripustení ako účastníkov konania do odvolacieho konania voči rozhodnutiam o nariadení opatrenia. Následne si žalovaný vyžiadal stanovisko úradu k predmetnej žalobe o nečinnosti. Poukázal, že na základe odpovede úradu (list sp. zn. I./XXXX/XXXX zo dňa 1. februára 2023) je zrejmé, že úrad nepostúpil odvolania žalobcov na ďalšie konanie žalovanému. Teda žalobcovia nepreukázali, že žalovaný bez právneho dôvodu nekoná, pričom svoje tvrdenia ani nezaložili na preukázaní konkrétnych ustanovení správneho poriadku alebo zákona č. 355/2007 Z. z. Žalovaný nedisponuje spisovou dokumentáciou vo veci administratívneho konania týkajúceho sa odvolania žalobcov proti rozhodnutiam úradu o nariadení opatrení a podnetu, ktorým sa domáhajú vstupu do týchto odvolacích konaní. Žalovaný tiež zaslal súdu stanovisko úradu zo dňa 1. februára 2023 (Príloha č. 3 tohto vyjadrenia) vrátane prílohy spisového materiálu, tak ako bol doručený žalovanému dňa 2. februára 2023.

7. Správny poriadok nestanovuje povinnosť odvolaciemu orgánu, v danom prípade žalovanému, domáhať sa postúpenia akejkoľvek veci od prvostupňového orgánu, práve naopak, prvostupňový orgán má povinnosť postúpiť odvolanie na konanie žalovanému za podmienky, že odvolaniu nemieni vyhovieť. V danom prípade žalovaný ani nemal vedomosť o tom, že žalobcovia podali odvolanie, danú skutočnosť zistil až po doručení výzvy súdu na vyjadrenie sa k žalobe. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 3/1998 zo dňa 5. februára 1998. Ďalej podľa žalovaného nie je ani splnený predpoklad úspešnosti žaloby vyplývajúci z ustanovenia § 244 ods. 1 SSP, pretože žalobcovia nepreukázali, že podali voči žalovanému sťažnosť alebo podnet na prokuratúru, ktorou by sa domáhali, aby žalovaný konal o odvolaniach proti rozhodnutiam úradu o nariadení opatrení. Žalobcovia nepreukázali, že by sa domáhali konania v súvislosti s rozhodnutiami o nariadení opatrení v súvislosti s COVID -19 u žalovaného, prípadne sa dožadovali oznámenia, že žalovaný eviduje ich podania voči týmto rozhodnutiam úradu podľa ustanovení správneho poriadku.

8. Podľa názoru žalovaného nie je splnený predpoklad týkajúci sa žalobnej legitímácie žalobcov podľa § 244 ods. 1 SSP, pretože žalobcovia nepreukázali, že sú účastníkmi administratívneho konania. Podľa § 244 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ako účastník administratívneho

konania namieta nečinnosť orgánu verejnej správy. V žalobnom petite sa žalobcovia domáhajú, aby súd rozhodol o ich pripustení do odvolacieho konania proti rozhodnutiu úradu o nariadení opatrenia č. B.. Žalobcovia tiež nesprávne aplikujú ustanovenie § 242 SSP, pretože nimi podané odvolania neboli úradom predložené na rozhodnutie podľa § 57 ods. 2 správneho poriadku žalovanému spolu s predkladacou správou, v ktorej by úrad uviedol dôvody, pre ktoré o ich odvolaniach nerozhodol. Teda žalobcovia podali odvolania voči rozhodnutiam o nariadení opatrenia a podania, ktorými sa žalobcovia domáhajú pristúpenia do odvolacieho konania úradu, ktorý je príslušný na konanie ako prvostupňový správny orgán podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 355/2007 Z. z., a nie žalovaný.

9. Žalovaný v tejto súvislosti tiež poukázal aj na to, že pokiaľ ide o namietanie zákonnosti rozhodnutí úradu o nariadení opatrení v súvislosti s ochorením COVID-19, tak v tejto otázke došlo k legislatívnemu vývoju jednak v právnej úprave spočívajúcej v novelizácii zákona č. 355/2007 Z. z., a to zákonom č. 286/2020 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Týmto zákonom sa upravila právna forma aktov a spôsob publikácie pri vydávaní opatrení úradu. Zároveň bola vyriešená aj otázka právomoci úradu pri vydávaní týchto aktov, ktorá bola namietaná upozornením prokurátora generálnej prokuratúry sp. zn. VI/3 Gd 174/20/1000-16 zo dňa 22. septembra 2020. Ďalej poukázal na bod 104 nálezu sp.zn. PL. ÚS 8/2021 zo dňa 1. decembra 2021, podľa ktorého opatrenia úradu vydané v súvislosti s ochorením COVID-19 vydané pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 286/2020 Z. z., t. j. 15. októbra 2020 boli preskúmateľné podľa príslušných ustanovení Správneho súdneho poriadku v rámci správneho súdnictva. Za daného právneho stavu, je žalovaný toho názoru, že ani nemá pôsobnosť a právomoc rozhodovať ako odvolací orgán v rámci správneho konania o odvolaniach žalobcov podaných úradu dňa 24. apríla 2020 a 3. mája 2020, a to s poukazom aj na § 63i zákona č. 355/2007 Z. z.: „Opatrenia úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva vydané v súvislosti so šírením ochorenia COVID-19 podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 do nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa považujú odo dňa účinnosti tohto zákona za vyhlášky podľa § 59b tohto zákona a zostávajú v platnosti a účinnosti nasledujúcich 15 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, ak ich orgán, ktorý ich vydal, nezruší skôr. V súvislosti so zákonnosťou rozhodnutí o nariadení opatrení úradu v súvislosti s ochorením COVID-19 poukázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. sp. zn. III. ÚS 291/2021 zo dňa 27. apríla 2021, I. ÚS 210/2021 zo dňa 19. mája 2021, ktorými boli zamietnuté ústavné sťažnosti, ktorými sa sťažovatelia domáhali vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR týmito opatreniami.

10. Žalobcovia vo vyjadrení (replike) doručenej súdu dňa 4. augusta 2023 zotrvali na podanej žalobe, žalovaný je podľa ich názoru príslušný na rozhodnutie o nečinnosti podriadeného orgánu, aj na rozhodnutie o odvolaniach a ostatných návrhoch na pristúpenie k veci, pričom neexistuje iný orgán, ktorý by mal o veci konať a rozhodnúť. Námietky žalovaného ohľadom pasívnej legitimácie považovali za nedôvodné. Poukázali, že žalovaná priznala existenciu riadne a včas podaných odvolaní, podaných návrhov na pristúpenie do konaní o odvolaní a žalobca nenesie zodpovednosť za nepredkladanie odvolaní a relevantných návrhov odvolaciemu orgánu, práve naopak, žalovaný je povinný vykonávať kontroly, ako aj konkrétne kontroly vo veciach o ktorých sa dozvie a prijímať relevantné opatrenia ex off. Podľa ich názoru, ak by žaloba smerovala proti prvostupňovému orgánu, ktorý už meritórne neprávoplatne rozhodol, už by sa nemal čoho domáhať pred súdom. Namietajú nečinnosť po rozhodnutí prvostupňového orgánu, teda nečinnosť v odvolacom procese a nezákonné odmietanie rozhodnúť o podaných odvolaniach. Žalovaný je odvolacím funkčne a vecne príslušným orgánom pre podané odvolanie, preto proti nemu správne smeruje žaloba proti nečinnosti. Po podaní odvolania proti napadnutým opatreniam je pasívne legitimovaný len odvolací orgán, v danej veci žalovaný, a tento orgán nesie zodpovednosť za nečinnosť podriadeného orgánu po podaní odvolania a po skončení prvostupňového konania vydaním prvostupňového opatrenia. Namietali, že žalovaný po podaní žaloby neurobil absolútne žiadne nápravné opatrenia na nápravu a odstránenie nečinnosti a len zneužíva nepredloženie odvolania. Aj keby žalovaný o odvolaní reálne nevedel, doručením žaloby sa žalovaný o tom dozvedel, od prešetrenia veci mal vo veci konať a zasa stále nekoná a porušuje platné právo a predlžuje protiprávny stav. Boli tiež toho názoru, že jednoznačne preukázali, že sa obrátili tak na GP, ako aj na žalovaného doručením žaloby proti nečinnosti podriadeného orgánu. Namietali tiež, že neskoršia zmena opatrení na vyhlášky zákonom je irelevantná, mala slúžiť iba na zakrytie protiprávnosti napadnutých aktov. Podstatný je stav v čase napadnutých aktov a tie boli ako rozhodnutia a opatrenia a nie vyhlášky a pseudovyhlášky.

11. Žalobca 2/ v podaní označeným ako „Doplnenie a rozšírenie správnej žaloby o nečinnosť“, doručeným Správnemu súdu v Bratislave dňa 23. septembra 2024, poukázal, že žalobca je ten, kto o sebe tvrdí, že odvolacím rozhodnutím alebo opatrením by mohol byť priamo dotknutý na svojich právach a povinnostiach a požiadal správny súd, aby s ním ako s prípadne aj ďalším účastníkom konania konal, pre prípad sporu o otázke aktívnej legitímácie žalobcu (ustanovenie § 32 ods. 5 SSP). Domáhal sa aj priznania kompenzácie za pretrvávajúcu nečinnosť a právnu neistotu a navrhol súdu, aby zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi na jeho účet primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2500€ ročne za každý rok protiprávnej nečinnosti a právnej neistoty v hrubom rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 EDLP mariac práva žalobcu, ktoré je žalovaný porušovateľ povinný zaplatiť najneskôr do dvoch mesiacov od právoplatnosti kladného rozhodnutia vo veci samej o dôvodnosti správnej žaloby žalobcu, pod hrozbou vzniku zákonných úrokov z omeškania v prípade včasného nezaplatenia takto priznaného práva.

12. Žalovaný v duplike zo dňa 4. apríla 2025 zotrval na svojom vyjadrení k žalobe, navrhol žalobu zamietnuť ako aj nepriznať náhradu za primerané finančné zadosťučinenie. Dal do pozornosti, že pre žalovaného je právne relevantná otázka, v akej veci nemá podľa žalobcov nekonať, teda je nečinný. Žalobcovia nešpecifikujú administratívne konanie, ktoré je začaté a žalovaný v danom konaní nekoná. Vo vzťahu k uvedenému žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžnč/4/2013 zo dňa 12. marca 2014. Tiež zopakoval, že predmetné opatrenia sú už neplatné.

13. V podaní doručeným tunajšiemu súdu 14. mája 2025 žalobcovia zotrvali na podanej žalobe, vrátane odškodnenia. Žalobu považovali za procesne prípustnú, dôvodnú a žalovaný je povinný pozitívne alebo negatívne rozhodnúť o podanom odvolaní ako aj o prípadnom ne/pripustení namietnutého združenia, a to bez ohľadu na to, ako sa neskôr zmenila legislatíva.

14. Podľa § 493e zák. č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“), konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.“

15. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 6 ods. 2 písm. e) SSP, správne súdy rozhodujú o žalobách proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

17. Podľa § 242 ods. 1 SSP, žalobca sa môže žalobou domáhať odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy v začatí administratívnom konaní.

18. Podľa § 244 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ako účastník administratívneho konania namietajúci nečinnosť orgánu verejnej správy neúspešne vyčerpala sťažnosť podľa osobitného predpisu alebo podnet na prokuratúre.

19. Podľa § 246 ods. 2 SSP, k žalobe fyzickej osoby, právnickej osoby a zainteresovanej verejnosti musí byť pripojené oznámenie o výsledku prešetrenia sťažnosti podľa osobitného predpisu alebo vybavenie podnetu prokurátorom.

20. Podľa § 249 SSP, ak správny súd po preskúmaní nezistí nečinnosť žalovaného, uznesením žalobu zamietne.

21. Podľa § 54 ods. 1 správneho poriadku, odvolanie sa podáva na správnom orgáne, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

22. Podľa § 54 ods. 2 správneho poriadku, odvolanie treba podať v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia, ak inú lehotu neustanovuje osobitný zákon.

23. Podľa § 57 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, môže o odvolaní sám rozhodnúť, ak odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie a ak sa rozhodnutie netýka iného účastníka konania ako odvolateľa alebo ak s tým ostatní účastníci konania súhlasia.

24. Podľa § 57 ods. 2 správneho poriadku, ak nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania.

25. Podľa § 63l zákona č. 355/2007 Z. z. (v znení účinnom od 15. októbra 2020) opatrenia úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva vydané v súvislosti so šírením ochorenia COVID-19 podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 do nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa považujú odo dňa účinnosti tohto zákona za vyhlášky podľa § 59b tohto zákona a zostávajú v platnosti a účinnosti nasledujúcich 15 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, ak ich orgán, ktorý ich vydal, nezruší skôr.

26. Správny súd v Bratislave predovšetkým dáva do pozornosti, že v zmysle § 3 ods. 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správnych súdoch“) prešiel výkon súdnictva od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, v ktorých je daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Predmetná právna vec tak prešla na Správny súd v Bratislave, na ktorom je vedená pod sp. zn. BA-8Sa/114/2020, pričom pôvodne bola pridelená náhodným výberom do samosudcovského oddelenia 13Sa a následne v dôsledku personálnej zmeny obsadenia súdu sudcami bola dňa 31. októbra 2023 náhodným výberom pridelená do samosudcovského oddelenia 17Sa.

27. Správny súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu vrátane administratívneho spisu predloženého žalovaným, preskúmal v medziach žalobného návrhu a žalobných bodov (§ 134 ods. 1 SSP) namietaný postup žalovaného orgánu verejnej správy, prihliadajúc na stav v čase vydania rozhodnutia správneho súdu [§ 135 ods. 2 písm. a) SSP], za splnenia procesných podmienok (§ 107 ods. 2 SSP) vec prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že žaloba žalobcov proti nečinnosti orgánu verejnej správy nebola podaná dôvodne.

28. K splneniu procesných podmienok správny súd poznamenáva, že žalobcovia vyčerpanie osobitných postupov podľa § 244 ods. 1 SSP preukazovali upozorením prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VI/3 Gd 174/20/1000 z 22. septembra 2020 a upovedomením o podaní upozornenia sp. zn. VI/1 Gd 216/20/1000-9 z 1. októbra 2020, v ktorom bolo konštatované, že vo veci nečinnosti Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky v konaniach o odvolaniach, podané minimálne proti opatreniam č. B. z 9. marca 2020, č. B. z 12.03.2020 a č. B. z 29. marca 2020, bolo zistené, že napadnuté opatrenia Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia boli medzitým zrušené následnými opatreniami Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky pri ohrození verejného zdravia, vydanými na zamedzenie šírenia ochorenia COVID-19. Bolo konštatované, že vzhľadom k tomu, že došlo k zrušeniu predmetu týchto odvolacích konaní (jednotlivých opatrení), čím odpadol dôvod odvolacích konaní, nečinnosť Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky v týchto konaniach zistená nebola. Správny súd preto v danom prípade pre vyššiu ochranu práv žalobcov, uznal predložené vybavenie podnetu prokurátorom ako vyčerpanie osobitného postupu v prípade namietanej nečinnosti v odvolacom konaní o predmetných opatreniach (i keď namietaná nečinnosť v podnete smerovala proti Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky v odvolacom konaní).

29. Správny súdny poriadok v § 3 ods. 1 písm. d) vymedzil zákonnú definíciu nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorou sa rozumie stav, keď orgán verejnej správy protiprávne nepokračuje v začatom administratívnom konaní, alebo stav, keď orgán verejnej správy protiprávne z úradnej povinnosti nezačal administratívne konanie.

30. Podľa staršej judikatúry najvyššieho súdu, ktorá je aplikovateľná aj v prípade žalobcov, za nečinnosť možno považovať pasivitu správneho orgánu vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, a správny orgán o nich nekoná, aj keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol. Nečinnosť sa najčastejšie prejavuje v opomenutí predpísaných úkonov alebo

v zbytočných prietťahoch (v neuskutočnení žiadnych úkonov) pri postupe správneho orgánu, ale môže sa prejavíť aj v tom, že namiesto rozhodnutia správny orgán tvrdí nedostatok právomoci a vec vybaví listom alebo informáciou, prípadne konanie zastaví záznamom v spise a pod. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 12. marca 2014, sp. zn. 3 Sžnč 4/2013).

31. Z ustanovenia § 245 SSP vyplýva, že procesné postavenie žalovaného prislúcha orgánu verejnej správy, ktorý má povinnosť konať a túto povinnosť si v dôsledku svojej nečinnosti neplní. V predmetnej veci mal správny súd preukázané, že žalovanému Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky nepostúpil odvolania žalobcov na ďalšie konanie, čo vyplýva z listín založených v spise. V Správe registratúry žalovaného sa žiadne záznamy vo veci žalobcov nepodarilo nájsť (prítom boli lustrované aj podľa predmetu konania, aj podľa žalobcov).

32. Správny súd je toho názoru, že bolo v prvom rade úlohou Úradu verejného zdravotníctva SR ako prvostupňového správneho orgánu postupovať podľa § 57 ods. 2 správneho poriadku, teda ak nerozhodol o odvolaní Úrad verejného zdravotníctva SR, mal ho predložiť spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomiť mal o tom žalobcov. Žalobcovia si museli byť teda vedomí, že žiadne upovedomenie im zo strany Úradu verejného zdravotníctva SR nebolo doručené, a teda nemohli predpokladať, že ich odvolanie bolo predložené spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom žalovanému. Žiadny dôkaz k tomu žalobcovia nepredložili a ani nevyplýva zo spisu, že by bola vec predložená na rozhodnutie žalovanému.

33. Pokiaľ teda žalobcovia ako žalovaný správny orgán označili Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, potom táto skutočnosť nezodpovedá procesnému aspektu prejednávanej veci. Žalobcovia nepreukázali, podľa akého konkrétneho zákonného ustanovenia žalovaný nekonal, pričom ako už bolo uvedené vyššie, žalovanému vec nebola ani predložená na rozhodnutie.

34. Obdobne Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6Svk/10/2022 z 21. septembra 2022, dospel k záveru, že pokiaľ prvostupňový správny orgán nepredložil odvolanie odvolaciemu správne mu orgánu, žalovaným orgánom má byť práve prvostupňový správny orgán (pozri bod 23 uvedeného uznesenia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky).

35. Správny súd preto po preskúmaní veci nezistil nečinnosť žalovaného, ktorá musí byť daná a trvať v čase začatia súdneho konania o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, pretože práve týmto prostriedkom súdnej ochrany sa má docieľiť odstránenie nečinnosti orgánu verejnej správy. Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, vykonávať určité procesné úkony a rozhodovať. U žalovaného však nie je možné, aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, také nekonanie konštatovať, lebo mu vec nebola predložená prvostupňovým správne mu orgánom na rozhodnutie.

36. Pre doplnenie správny súd uvádza, že „správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná“ (pozri Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. októbra 2015 sp. zn. III. ÚS 502/2015). V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že z § 63l zákona č. 355/2007 Z. z. (v znení účinnom od 15. októbra 2020) vyplýva, že opatrenia úradu verejného zdravotníctva a regionálnych úradov verejného zdravotníctva vydané v súvislosti so šírením ochorenia COVID-19 podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 do nadobudnutia účinnosti tohto zákona (teda aj napadnuté opatrenia) sa považujú odo dňa účinnosti tohto zákona za vyhlášky podľa § 59b tohto zákona a zostávajú v platnosti a účinnosti nasledujúcich 15 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, ak ich orgán, ktorý ich vydal, nezruší skôr.

37. Z uvedeného je zrejmé, že žiadne z napadnutých opatrení už od 31. októbra 2020 nemohlo byť v platnosti a účinnosti, a preto možno konštatovať, že predmet odvolacieho správneho konania v danom prípade odpadol. Žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy (doručená súdu dňa 25.

novembra 2020) bola tiež podaná v čase, kedy už predmety odvolacieho konania neexistovali a v rámci konkrétnych okolností prípadu sa preto ani prípadné nerozhodnutie o podanom odvolaní proti predmetným neexistujúcim opatreniam, nemohlo pretaviť do porušenia subjektívnych práv žalobcov, pretože odvolacie konanie by sa len formálne ukončilo a prípadná následná všeobecná správna žaloba proti neexistujúcim opatreniam (v spojení s druhostupňovým rozhodnutím) by nemohla byť úspešná. Žalobcovia preto nepreukázali ani priamy dopad namietanej nečinnosti na ich subjektívno-právnu pozíciu.

38. Vzhľadom na uvedené skutkové a právne dôvody správny súd uznesením žalobu zamietol procesným postupom podľa § 249 SSP, lebo nezistil nečinnosť žalovaného.

39. Vo vzťahu k žiadosti o priznanie primeraného zadosťučinenia správny súd dáva do pozornosti, že rozhodovanie o primeranom finančnom zadosťučinení by nebolo v žiadnom prípade možné (a to ani v prípade dôvodnosti žaloby žalobcov), lebo rozhodovanie o finančnom zadosťučinení sa zaviedlo do SSP jeho novelou (zákonom č. 239/2023 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia niektoré zákony) a v zmysle prechodného ustanovenia (§ 493e SSP), konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023 (čo je aj prípad žalobcov).

40. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 175 ods. 1 SSP v spojení s § 167 SSP a § 168 SSP. Žalobcovia v konaní nemali úspech, a preto im nárok na náhradu trov konania pred správnym súdom súd nepriznal. Vo vzťahu k žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, správny súd nezistil osobitné dôvody, pre ktoré by bolo spravodlivé požadovať od žalobcov, aby nahradili žalovanému dôvodne vynaložené trovy konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozhodnutia a podáva sa na Správnom súde v Bratislave v počte vyhotovení, zodpovedajúcom počtu účastníkov konania. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 SSP).

Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania (ktorému správne súdu je určená, kto ju robí, ktorej veci sa týka a čo ňou sleduje, podpis) uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh) (§ 445 ods.1 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd, f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, a) ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, b) ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté

rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, c) ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).